KAREL DOLEŽAL

D e m i u r g J a n N o v á k (1925 - 1980) a n e b Z a k l í n á n í s a m o t y

D e m i u r g J a n N o v á k (1925 - 1980) a n e b Z a k l í n á n í s a m o t y

(l'Homme dépasse infiniment l'Homme)
Pascal

Křik z pouště Jana Nováka, který se ozýval v čase jeho života, býval opravdu břeskný. Činely třískaly o činely, bombardón přehlušoval bombardón, hudba křiku přerušovala křik hudby i volání, které se dralo demiurgu Novákovi v rozpáleném písku jeho Gobi z hrdla. Vystoupení stíhalo vystoupení, tvorba pronásledovala tvorbu, nepokoj stíhal nepokoj. Byl všestranný jako Vítězslav Nezval: psal básně, hry, pantomimy, napsal operu "Novák - Mesiáš", balet "Hellé" o čtyřech dějstvích a osmi proměnách, hlavní přestávka mezi druhým a třetím dějstvím, a uměl (nebo chtěl umět) hypnotisovat: "... rád bych vám zde opět přednesl svoji báseň..... k novému roku. Je však třeba, abyste se nad ní zamysleli a soused se sousedem se vzali za ruce", čteme v jeho papírech. K tomu si básník poznamenávává: "Sugesce na ně, h y p n o s a - a proto - já jsem sám absolutní hypnotisér, byl jsem, jsem a budu navždy....."

Byl zakladatelem divadla jednoho herce, plánoval založení časopisu, vedl divadlo Jiskra, chystal se k převzetí Jednoty čs. divadelníků, tvrdil, že je demiurg a bůh - ale především byl sám. Všechen ten pokřik, který se mu objevoval na hladině rtů, byl křikem proti samotě, agresí proti nicotě, vypouštěním cvičeného jestřába slov proti strachu, proti úzkosti.

Básnictví vzniklo z magických obřadů pravěkých kouzelníků, šamanů: básnictví je zaklínání. Jan Novák zaklínal strach ze samoty, strach z rozpáleného písku své pouště, na níž vršil hromady slov, tak jako se vrší vzadu za divadlem hromady kabátů, kulis, blan a provazů. Stále spěchal, jako kdyby věděl, že mu nezbývá mnoho let života. Báseň stíhala báseň, peticí peticí, akce akcí. Až z jeho úmrtního oznámení jsme se dověděli, kolik mu vlastně bylo let. Tvrdil nám, že je o deset let mladší, než tomu tak skutečně bylo. Rušil samotu, rušil čas, jak mohl. "Soudobé filosofické ideologie ruší čas tak často jen proto, že čas se sám lidem ztrácí a musí se tedy zaklínat." (Th.W.Adorno). Novák jakoby nevěřil, že sám existuje: stále se musí ujišťovat, že je Jan Novák, Brno, Gottwaldova 90, narozený 16. XI. 1925 (nám tvrdil, že se narodil r. 1933) v Rouchovanech, okr. Moravský Krumlov. Rouchovany: s narcismem a všestranností další styčný bod s Nezvalem... Neustále to opakuje ve svých básních a peticích, přerušuje tím strofy, nebo pojednání uprostřed a zase pokračuje, aby opět za chvíli úzkostně vykřikl: Jsem Jan Novák, narozený 16. XI. 1925 v Rouchovanech, okr. Moravský Krumlov, bytem Brno, Gottwaldova 90. Stále se musí - i ve spaní ohmatávat - že skutečně je. Nevěří ve svou budoucnost a proto si zajišťuje gustovní vlasy do futura. Musel cítit smrt. Napovídá tomu i jeho vlastní srovnání s Adolfem Hitlerem, které se musí zdát čtenáři trochu přitažené za vlasy. Něco nekrofilie bylo v Novákovi vždycky: platí i pro

ného to, co napsal Erich Fromm o Vůdci Třetí říše: "Silně nekrofilní osobnost je možno často poznat podle jejího vzezření a gest. Je chladná, její kůže vypadá mrtvá a ve tváři má často výraz, jakoby cítila nějaký zápach. (Tento výraz bylo lze jasně pozorovat na tváři Hitlerově.) Je pořádná, něčím posedlá, pedantská." Novák měl opravdu výraz, kterým dával najevo, že cítí mrtvolu. Ale i fyzicky byl podoben Hitlerovi, kromě knírku, bien entendu. Byl mu podoben gesty, snahou hypnotisovat, nepil, nekouřil: jeden čas se pokoušel být vegetariánem. Nesnažím se tu o nějaký laciný vtip: za jeho života jsme si to říkali všichni.

V záhlaví této studie jsem užil Pascalova výroku, který česky zní: "Člověk je o celé nekonečno víc, než co se dá o něm vědět a vyslovit." Jistě - záhada Jana Nováka nám uniká. Odešel se svým tajemstvím o absolutnu. Třeba opravdu věděl všechno. Jeho básně jsou jako čínské básně - pár prostých slov a je tam všechno. Psal tak, jak píší japonští císařští manželé k Novému roku. Nepopiratelným faktem Novákova díla, všude bijícím do očí, je markantní narcismus. Freud se ptá: "Co se stalo s libidem, které bylo ve schizofrenii vyhnáno z vnějších objektů?". Odpovídá: "Libido, jež bylo vyhnáno z vnějšího světa, se zaměřilo na Ego a tím dalo vzniknout postoji, jejž lze nazvat narcismem." A Fromm říká: "Narcismus je vášeň, jejíž intensitu lze u mnoha jednotlivců přirovnat jen k sexuální žádostivosti a k touze zůstat naživu.... Musíme tedy předpokládat, že i narcistická vášeň má podobně jako sexus a pud sebezáchovy důležitou biologickou funkci.... Biologicky ze stanoviska přežití musí člověk přikládat sobě větší význam, než jaký přisoudí komukoliv jinému... Bez narcismu by mohl být světcem... ale obstojí světci v boji o život v nějakém značnějším počtu?"

Novák světcem být nechtěl: demiurgem, bohem, je opravdu něco jiného, než nějaký poustevník, který v lese neustále točí dřevěným kolem v domněnce, že pohání čas a svět a že když přestane, že se čas a svět zastaví. Byl světcem své samoty, demiurgem osamění... Domnívá se v celém svém díle, že ve s v é m l e s e svým dřevěným kolem opravdu pohání čas a svět básně, ale že je poustevníkem a světcem by nikdy nahlas nepřiznal. Byl vždy jediný, absolutní, byl absolutní dítě, jak píše v básni "Mamince" ně přiznával, že je mu patnáct let, i když umřel téměř pětapadesátiletý. Umřel sám. Byl celý život sám: "...žádný a žádný se dosud nedovedli ke mně přiblížit s upřímným srdcem... jsem Mesiáš, absolutní a jediný, byť blbí lidé pořád to nevěděli a vzdychali po někom jiném....."

Jeho deníky mluví o zápase s andělem samoty i o zápase s andělem zmaru: věřil, že je nesmrtelný a za tím účelem přišel r. 1953 za doc. Kováříkovou na filosofickou fakultu UJEP, aby jí to řekl. Byl napomenut, aby nebyl velikášský. Odpověděl, že je ten nejskromnější. Bylo mu odpovězeno poukazem na ono přestárlé monstrum, které si žilo svým skleníkovým životem a vůbec se nepodílelo na krásách společenského plného života. Myslila prý tím Goetheho. Nekonečný život by prý lidem ani nechutnal. Odpověděl, že toto zestárnutí a zemřití neplatí pro mne a to pouze pro mne jediného ze všech lidí, kteří byli, jsou a budou neplatí zestárnutí a zemřití, protože já jediný... jsem našel tuto všemi hledanou cestu a stal se nesmrtelným, zachovávajícím si navždy svou dvacetiletou mladost, nejdokonalejší zdraví a krásu.... a toto všechno mohu já, Jan Novák, přenést na ostatní tvorstvo..."

Opět to zaklínání času, o kterém mluví Adorno. Jeho deníky jsou opravdu vyznáním, jakým bylo Vyznání Jean-Jacquese Rousseaua. Chvíli mluví o nesmrtelnosti, chvíli o česání vlasů dozadu, chvíli o ipsaci. A ze všeho čiší horký dech samoty.....

Jsem sám a je mi nejlip
nikoho nehledám
nikoho nepotřebuji
všechno mám v sobě
a vždy budu mit.

Ale hned na další straně se usvědčuje z nepravdy, když píše: "Ivanko! Pro vás udělám (všechno, co se hodí), jste jedinou dívkou na světě (pro kterou jsem všechno udělal) a pro žádnou jinou - pro nikoho jiného - nikdy nic - všechno ostatní je pro mně jenom vzduch."

A opět to zaklínání osamění, a tím i zaklínání času. Vystupoval co nejvíce na veřejnosti, aby unikl andělu samoty. Podobně jako jeho jmenovec Jan Boheim, zvaný Honza Pištec, vystupoval proti kněžím: napsal za tím účelem i detektivku "K o m i s a ř š i d l o", kde se pořádně vypořádal s Vatikánem. ("Papež zaměstnával 12 věhlasných světových chirurgů, kteří z kněžských zločinců svými skalpely, jehlami, nitima a nůžkami dělali "vtělená dobračiska"... "Ve vašingtonském kapitolu se sešlo stádo darebáků - byl tam i papež pičus dvoutisícípadesátýpáty v prošoupané sukni a tiáře a v zaštepovaných rukavicích, s "krucifixem"... atd., atd. (Zde dosahuje až lyrické agresivity Benjamina Péreta. Píše: " .... papežské svině by chtěly zdržet vývoj věcí vpřed.... náboženské hyeny a reakční tmáři celého světa". I když Novák neměl surrealisty rád, naskytá se zde otázka, zda nečetl Péretovu slavnou sbírku "Tenhle chleba nežeru". Podobně jako Honza Pištec (který začal svou činnost r. 1475 v známém poutním místě Niklashausenu), vyzývá lidi, aby se polepšili. A Novák si sám hned odpovídá: "Polepšili se ovšem již předem." S jeho nechutí k lidem to nebylo takové, jak si to namlouval, i když na jednom místě píše: "..... žádný člověk mě nikdy nepochopil a nepochopí, žádný přítel, ani dívka mě nepochopí, jsou to zdegenerovaní voli - žádné přátele jsem nikdy neměl, nemám a nikdy nebudu mít - ani z v á s l i d s k o u dívku bych nechtěl - je tupá a nevnímavá, nic nepochopí a ničemu nerozumí - jsem raději sám s dívkou budoucnosti ve snách - a je mi nejlip.

Jan Boheim, zvaný Honza Pištec, byl upálen. Jan Novák zemřel, aniž se dověděl, že není nesmrtelný. I když nebyl nesmrtelný, byl osobností. Zasahoval prakticky do každého žánru slovesného umění i vědy: jako profesor Jakub Hron, který vymyslel spoustu nových slov, vymýšlí Novák místo klerikálních vánoc slovo r o v n i c e, protože to jsou svátky rovnodennosti. Novému roku by asi říkal n o v á k, Třem králům trojčlenka.

Zemřel jako Narcissus na břehu jezera. U Velké Bítěše v lesích, kde Nováka našli mrtvého, to snad byl rybník, ale analogie je zde patrná. Narcissus, který se shlížel ve vodní hladině... Neví se zda to bylo 2. nebo 3. března 1980. Vyrazil si v neděli na výlet s fotoaparátem a až v pondělí byl nalezen lesními dělníky. Mozková mrtvice si nevybírá. Připomíná to slova dopisu, který zaslal na MNV v jeho rodných Rouchovanech: "Neuvádějte skutečné datum mého narození. Je to věc taktu..." Je to jako kdyby adresoval dopis Smrti: "Neuváděj přesně den mého odchodu..." Odešel a nemá ani hrob. Jak říká Jiří Veselský v básni napsané v den

rozptylu popele Jana Nováka: "... nezakoupil jsem si byt,
náhrobek, ani dům, a chci být rozptýlet, jak prach, jenž zametán
je od dílen,
kde lidé dávají dál svou práci svým dnům,
v potulky básníků, mistrů, tovaryšů....
těch bratří do větru s usazeným žalem
Poctivě vejít se do velikosti málem,
o chvále bláznovství zas za Erasmem píšu!

P o z n á m k a: Jan Novák se narodil 16. listopadu 1925. Většinu života prožil v Brně. Byl nalezen mrtev 3. března 1980 na břehu jezera u Velké Bítěše, kde si v neděli vyšel fotografovat. Příčinou smrti byla mozková mrtvice. Charakterisoval se sám takto: Jan Novák, nar. 16. XI. 1935 (ubíral si 10 let kvůli přízni žen) v Rouchovanech, okr. Moravský Krumlov, kraj Brno. Absolvent fil. fak. UJEP v Brně, obor psychologie-filosofie odbor. větev. Po absolutoriu trestán - různá zaměstnání jako pomocný dělník. Autor mnoha her (poezie lyrická, sociální), pantomimické hry - vědecké práce. Zakladatel souboru, časopisu, uměleckého klubu - herec, režisér - dosud nepublikoval.
Nepochopením řazen mezi tzv. insitní umělce.

Pavel Řezníček

DEMIURG JAN NOVÁK
aneb ZAKLÍNÁNÍ SAMOTY

l'Homme dépasse infiniment l'Homme
Pascal

Křik z pouště Jana Nováka, který se ozýval v čase jeho života, býval opravdu břeskný. Činely třískaly o činely, bombardón přehlušoval bombardón, hudba křiku přerušovala křik hudby i volání, které se dralo demiurgu Novákovi v rozpáleném písku jeho Gobi z hrdla. Vystoupení stíhalo vystoupení, tvorba pronásledovala tvorbu, nepokoj stíhal nepokoj. Byl všestranný jako Vítězslav Nezval: psal básně, hry, pantomimy, napsal operu „Novák - Mesiáš", balet „Hellé" o čtyřech dějstvích a osmi proměnách, hlavní přestávka mezi druhým a třetím dějstvím, a uměl (nebo chtěl umět) hypnotisovat: „...rád bych vám zde opět přednesl svoji báseň... . k novému roku. Je však třeba, abyste se nad ní zamyslel a soused se sousedem se vzali za ruce," čteme v jeho papírech. K tomu si básník poznamenává: „Sugesce na ně, ***hypnosa*** - a proto - já jsem sám absolutní hypnotisér, byl jsem, jsem a budu navždy....."
Byl zakladatelem divadla jednoho herce, plánoval založení časopisu, vedl divadlo Jiskra, chystal se k převzetí Jednoty čs.divadelníků, tvrdil, že je demiurg a bůh - ale především byl sám. Všechen ten pokřik, který se mu objevoval na hladině rtů, byl křikem proti samotě, agresí proti nicotě, vypouštěním cvičeného jestřába slov proti strachu, proti úzkosti.

Básnictví vzniklo z magických obřadů pravěkých kouzelníků, šamanů: básnictví je zaklínání. Jan Novák zaklínal strach ze samoty, strach z rozpáleného písku své pouště, na níž vršil hromady slov, tak jako se vrší vzadu za divadlem hromady kabátů, kulis, blan a provazů. Stále spěchal, jako kdyby věděl, že mu nezbývá mnoho let života. Báseň stíhala báseň, petice petici, akce akci. Až z jeho úmrtního oznámení jsme se dozvěděli, kolik mu vlastně bylo let. Tvrdil nám, že je o deset let mladší, než tomu skutečně bylo. Rušil samotu, rušil čas, jak mohl. „Soudobé filosofické ideologie ruší čas tak často jen proto, že čas se sám lidem ztrácí a musí se tedy zaklínat." (Th.W.Adorno). Novák jako by nevěřil, že sám existuje:

stále se musí ujišťovat, že je Jan Novák, Brno, Gottwaldova 90, narozený 16.XI.1925 (nám tvrdil, že se narodil r.1935) v Rouchovanech, okr. Moravský Krumlov. Rouchovany: s narcismem a všestranností další styčný bod s Nezvalem... Neustále to opakuje ve svých básních a petlicích, přerušuje tím strofy nebo pojednání uprostřed a zase pokračuje, aby opět za chvíli úzkostně vykřikl: Jsem Jan Novák, narozený 16 XI. 1925 v Rouchovanech, okr. Moravský Krumlov, bytem Brno, Gottwaldova 90. Stále se musí - i ve spaní - ohmatávat, že skutečně je. Nevěří ve svou budoucnost, a proto si zajišťuje gustovní vlasy do futura. Musel cítit smrt. Napovídá tomu i jeho vlastní srovnání s Adolfem Hitlerem, které se musí zdát čtenáři trochu přitažené za vlasy. Něco nekrofilie bylo v Novákovi vždycky: platí i pro něho to, co napsal Erich Fromm o Vůdci Třetí říše: „Silně nekrofilní osobnost je možno často poznat podle jejího vzezření a gest. Je chladná, její kůže vypadá mrtvá a ve tváři má často výraz, jako by cítila nějaký zápach. (Tento výraz bylo lze jasně pozorovat na tváři Hitlerově.) Je pořádná, něčím posedlá, pedantská." Novák měl opravdu výraz, kterým dával najevo, že cítí mrtvolu. Ale i fyzicky byl podoben Hitlerovi, kromě knírku, bien entendu. Byl mu podoben gesty, snahou hypnotisovat, nepil, nekouřil: jeden čas se pokoušel být vegetariánem. Nesnažím se tu o nějaký laciný vtip: za jeho života jsme mu to říkali všichni.

V záhlaví této studie jsem užil Pascalova výroku, který česky zní: „Člověk je o celé nekonečno víc, než co se dá o něm vědět a vyslovit." Jistě - záhada Jana Nováka nám uniká. Odešel se svým tajemstvím o absolutnu. Třeba opravdu věděl všechno. Jeho básně jsou jako čínská poesie - pár prostých slov a je tam všechno Psal tak, jak píší japonští císařští manželé k Novému roku. Nepopiratelným faktem Novákova díla, všude bijícím do očí, je markantní narcismus. Freud se ptá: „Co se stalo s libidem, které bylo ve schizofrenii vyhnáno z vnějších objektů?" Odpovídá: „Libido, jež bylo vyhnáno z vnějšího světa, se zaměřilo na Ego, a tím dalo vzniknout postoji, jejž lze nazvat narcismem." A Fromm říká: „Narcismus je vášeň, jejíž intensitu lze u mnoha jednotlivců přirovnat jen k sexuální žádostivosti a k touze zůstat naživu. . Musíme tedy předpokládat, že i narcistická vášeň má podobně jako sexus a pud sebezáchovy důležitou biologickou funkci .. Biologicky ze stanoviska přežití musí člověk přikládat sobě větší význam, než jaký soudí komukoliv jinému... Bez narcismu by mohl být světcem... ale obstojí světci v boji o život v nějakém značnějším

počtu?"

Novák světcem, být nechtěl: demiurgem, bohem, je opravdu něco jiného, než nějaký poustevník, který v lese neustále točí dřevěným kolem v domněnce, že pohání čas a svět a že když přestane, že se čas a svět zastaví. Byl světcem své samoty, demiurgem osamění... Domnívá se v celém svém díle, že ve *svém lese* svým dřevěným kolem opravdu pohání

Jan Novak

čas a svět básně, ale že je poustevníkem a světcem by nikdy nahlas nepřiznal. Byl vždy jediný, absolutní, byl absolutní dítě, jak píše v básni „Mamince", kde přiznával, že je mu patnáct let, i když umřel téměř pětapadesátiletý. Umřel sám. Byl celý život sám: „...žádný a žádný se dosud nedovedli ke mně přiblížit s upřímným srdcem... jsem Mesiáš, absolutní a jediný, byť blbí lidé pořád to nevěděli a vzdychali po někom jiném....."
Jeho deníky mluví o zápase s andělem samoty i o zápase s andělem zmaru: věřil, že je nesmrtelný a za tím účelem přišel r.1953 za doc.Kovaříkovou na filosofickou fakultu UJEP, aby jí to řekl. Byl napomenut, aby nebyl velikášský. Odpověděl, že je ten nejskromnější. Bylo mu odpovězeno poukazem na ono přestárlé monstrum, které si žilo svým skle-

níkovým životem a vůbec se nepodílelo na krásách společenského plného života. Myslila prý tím Goetha. „Nekonečný život by prý lidem ani nechutnal. Odpověděl, že toto zestárnutí a zemřití neplatí pro mne a to pouze pro mne jediného ze všech lidí, kteří byli, jsou a budou, neplatí zestárnutí a zemřití, protože já jediný... jsem našel tuto všemi hledanou cestu a stal se nesmrtelným, zachovávajícím si navždy svou dvacetiletou mladost, nejdokonalejší zdraví a krásu... a toto všechno mohu já, Jan Novák, přenést na ostatní tvorstvo..."

Opět to zaklínání času, o kterém mluví Adorno. Jeho deníky jsou opravdu vyznáním, jakým bylo Vyznání Jean-Jacquese Rousseaua. Chvíli mluví o nesmrtelnosti, chvíli o česání vlasů dozadu, chvíli o ipsaci. A ze všeho čiší horký dech samoty.....

Jsem sám a je mi nejlíp
nikoho nehledám
nikoho nepotřebuji
všechno mám v sobě
a vždy budu mít.

Ale hned na další straně se usvědčuje z nepravdy, když píše: „Ivanko! Pro vás udělám (všechno, co se hodí), jste jedinou dívkou na světě (pro kterou jsem všechno udělal) a pro žádnou jinou - pro nikoho jiného - nikdy nic - všechno ostatní je pro mne jenom vzduch."

A opět to zaklínání osamění, a tím i zaklínání času Vystupoval co nejvíce na veřejnosti, aby unikl andělu samoty. Podobně jako jeho jmenovec Jan Boheim, zvaný Honza Pištec, vystupoval proti kněžím: napsal za tím účelem i detektivku *Komisař Šidlo*, kde se pořádně vypořádal s Vatikánem. („Papež zaměstnával 12 věhlasných světových chirurgů, kteří z kněžských zločinců svými skalpely, jehlami, nitima a nůžkami dělali 'vtělená dobračiska'... Ve vašingtonském kapitolu se sešlo stádo darebáků - byl tam i papež pičus dvoutisícípadesátýpátý v prošoupané sukni a tiáře a v zaštepovaných rukavicích, s 'krucifixem'"... atd., atd. (Zde dosahuje až lyrické agresivity Benjamina Péreta. Píše: „...papežské svině by chtěly zdržet vývoj věcí vpřed... náboženské hyeny a reakční tmáři celého světa." I když Novák neměl surrealisty rád, naskýtá se zde otázka, zda nečetl Péretovu slavnou sbírku „Tenhle chleba nežeru". Podobně jako Honza Pištec (který začal svou činnost r.1475 v známém poutním místě Niklashausenu), vyzývá lidi, aby se polepšili. A Novák si sám hned odpovídá: „Polepšili se ovšem již předem." S jeho nechutí

k lidem to nebylo takové, jak si to namlouval, i když na jednom místě píše: „... žádný člověk mě nikdy nepochopil a nepochopí, žádný přítel, ani dívka mě nepochopí, jsou to zdegenerovaní voli - žádné přátele jsem nikdy neměl, nemám a nikdy nebudu mít - ani z vás *lidskou* dívku bych nechtěl - je tupá a nevnímavá, nic nepochopí a ničemu nerozumí - jsem raději sám s dívkou budoucnosti ve snách - a je mi nejlíp."

Jan Boheim, zvaný Honza Pištec, byl upálen. Jan Novák zemřel, aniž se dozvěděl, že není nesmrtelný. I když nebyl nesmrtelný, byl osobností. Zasahoval prakticky do každého žánru slovesného umění i vědy: jako profesor Jakub Hron, který vymyslel spoustu nových slov, vymýšlí Novák místo klerikálních vánoc slovo *rovnice*, protože to jsou svátky rovnodennosti. Novému roku by asi říkal *novák*, Třem králům trojčlenka.

Zemřel jako Narcissus na břehu jezera. U Velké Bíteše v lesích, kde Nováka našli mrtvého, to snad byl rybník, ale analogie je zde patrná. Narcissus, který se shlížel ve vodní hladině. . Neví se, zda to bylo 2. nebo 3.března 1980. Vyrazil si v neděli na výlet s fotoaparátem a až v pondělí byl nalezen lesními dělníky. Mozková mrtvice si nevybírá. Připomíná to slova dopisu, který zaslal na MNV ve svých rodných Rouchovanech: „Neuvádějte skutečné datum mého narození Je to věc taktu ." Je to jako kdyby adresoval dopis Smrti: „Neuváděj přesně den mého odchodu..." Odešel a nemá ani hrob. Jak říká Jiří Veselský v básni napsané v den rozptylu popele Jana Nováka: „...nezakoupil jsem si byt, náhrobek, ani dům, a chci být rozptýlen, jak prach, jenž zametán je od dílen,

kde lidé dávají dál svou práci svým dnům,
v potulky básníků, mistrů, tovaryšů .
těch bratří do větru s usazeným žalem
Poctivě vejít se do velikosti málem,
o chvále bláznovství zas za Erasmem píšu!"